

1

Byla první adventní neděle a Praha zářila. K davům turistů se připojily davy nakupujících, takže v ulicích už nebylo vůbec žádné místo. Jako kdyby se tím cena lidského života zmenšila. Daniel Kob se proplétal mezi lidmi a tvářil se nešťastně. Neměl rád Vánoce a všechno s tím spojené.

Když dorazil do sídla bezpečností agentury RS security poblíž náměstí Jiřího z Poděbrad, byly už čtyři hodiny odpoledne a obloha byla temná jako jeho duše. Pozdravil se s dispečery a zamířil rovnou do jedné z malých zasedacích místností. Tlačil ho čas. Po dlouhé době měl vyhlídku na zajímavý případ a nechtěl přijít na schůzku s klientkou pozdě. Svlékl si kabát, nalil si vodu a usadil se do křesla v čele dlouhého stolu.

Vyndal zápisník v kožených deskách, který si cestou koupil, a připravil si propisku. Chtěl udělat dobrý dojem, musel klienta přesvědčit, že případ zvládne. Příprava byla velmi důležitá. Od chvíle, kdy ho vyhodili od policie, pracoval pro bezpečnostní agenturu RS security, kterou vlastnil jeho kamarád Richard Staněk. Kob se věnoval pátrání po pohřešovaných

osobách, ale těchto případů bylo málo, takže většinou pro agenturu dělal ochranku. To se teď mohlo změnit.

Na dveře někdo třikrát slabě zaklepal. Kob vstal, uhladil si sako a otevřel dveře. Žena, která tam stála, byla oblečená v drahém modrém kabátu. Mohlo jí být něco přes padesát let, blond vlasy měla pečlivě upravené a v ruce držela černé kožené rukavice.

„Jste soukromý detektiv Daniel Kob?“ zeptala se a měřila si ho přísným pohledem.

„Ano, to jsem já. Pojdte dál!“

Žena si prohlédla zasedací místnost a pak se usadila na jednu z židlí. Pořád detektiva sledovala. Kobovi se zdálo, že váhá, zda má zůstat, nebo odejít.

„Nedáte si něco k pití?“

„Ráda bych přešla rovnou k věci,“ prohlásila. „Mé jméno je Michaela Tomková a společně s manželem vlastním několik hotelů, ve kterých RS security zajišťuje bezpečnost. Hledám detektiva pro jistý případ a pan Staněk mi vás doporučil. Říkal, že máte zkušenosti s prací od policie.“

„Ano, to je pravda. Pracoval jsem u nich patnáct let.“

„A vyřešil jste hodně případů?“

„Hodně. Od krádeží, vloupaček až po vraždy. Nejvíce se ale specializuji na pátrání po pohřešovaných osobách. Když mám případ, věnuji se mu naplno. Udělám všechno pro to, abych ho dokončil.“

Tomková ho pozorovala a mlčela. Přemýšlela. Kob napadlo, že možná neměl říkat, že udělá vše pro to, aby případ dokončil. Byla to pravda a cítil, že to musí říct, najednou si ale nebyl jistý, zda to vyznělo

správně. Tomková několik dlouhých vteřin nic neříkala, ale pak přikývla.

„Vypadá to, že jsem narazila na správného detektiva. Mám pro vás totiž práci, která je pro mě důležitá. *Velmi* důležitá. Chtěla bych, abyste vypátral mého syna.“

„Kdy váš syn zmizel?“

„Je to už víc než tři roky. Najednou se přestal ozývat a prostě se vypařil.“

„To je dost dlouhá doba. Snažila jste se ho kontaktovat?“

„Samozřejmě, že jsem to zkoušela. Bydlel už sám ve vlastním bytě, měl přítelkyni a byli jsme v pravidelném kontaktu. A najednou prostě zmizel.“

Kob si udělal poznámky a na mysl mu vytanulo hned několik otázek, na které se potřeboval zeptat.

„A co přítelkyně? Ta odešla s ním?“

„Ne, ta zůstala tady. Tvrdila mi, že neví, kam odešel, a že je stejně překvapená jako já.“

„A věřila jste jí?“

Tomková se zamyslela a pak pokrčila rameny. „Nevím. Neměla jsem ji moc ráda a ona mě. Zdálo se mi ale, že mluví pravdu.“

„Nikdo z rodiny ani přátel o něm nic neví?“

„Ne, nikdo. Prostě se vypařil.“

Tomková pohlédla z okna a ve světle lampy se objevily lesknoucí slzy stékající po jejím obličejí. Masku arogantní chladné ženy se rozplynula a odhalila milující matku.

„Nemohla bych přeci jenom dostat něco k pití?“ otočila se zpět na detektiva.

Kob přikývl a nalil jí do sklenice vodu. Ihned se napila a zdálo se, že se trochu uvolnila. Kob ji sledoval a měl pocit, že je zvyklá pít často a rozhodně ne vodu.

„Zaplatím dvojnásobek vaší běžné mzdy,“ prohlásila a podívala se mu do očí. „Chci ale, abyste ho našel.“

Detektiv přikývl. „Jak jsem už řekl, udělám všechno pro to, abych případ dokončil. Nejdřív ale potřebuju odpovědět na hodně otázek. Když člověk zničehonic zmizí, je to divné. Hlásila jste to policii?“

Zavrtěla hlavou. „Uvažovala jsem o tom, ale manžel byl proti. A to mě také přivádí k další důležité věci. Jsem tady sama za sebe a chci, abyste pracoval diskrétně a informace předával jen mě. Nikdo se nesmí dozvědět, že po Ondrovi pátráte. Ani můj manžel.“

„Na to se můžete spolehnout.“

Tomková spokojeně přikývla a znovu se napila.

„Budu potřebovat kontakty na přítelkyni, kamarádky, zaměstnavatele... prostě na všechny, se kterými se před zmizením stýkal,“ vyjmenoval Kob. „Uplynulá doba pochopitelně představuje problém. Kdybych začal pátrat okamžitě po zmizení, šance na nalezení by byla mnohem větší.“

„To je mi jasné. Ale chápejte, nikoho z naší rodiny nenapadlo, že se už neukáže. Ondra má takovou nestálou povahu. Vždycky byl hyperaktivní a to se podepsalo na jeho chování. Myslela jsem, že se prostě po pár týdnech zase objeví, jenže se tak nestalo. Všechny kontakty vám pošlu na mail.“

„Jestliže se někdo tři roky neukáže, může to také znamenat, že se mu něco stalo,“ začal Kob opatrně. „Váš syn může být i po smrti.“

„Není po smrti,“ odvětila Tomková rychle a střelila po detektivovi pohledem. „Můj syn tady někde je a já chci vědět, proč se skrývá.“

„Snad to tak je, ale jeho smrt úplně vyloučit nemůžeme.“

Tomková se podívala Kobovi zpříma do očí. „Je ještě něco důležitého, co jsem vám neřekla. Před týdnem ho viděl soused, který bydlí blízko naší chaty. Ondra tam večer byl.“

„A je si jistý, že to byl on?“

„Stoprocentně. Znali se velmi dobře. Na něj vám dám kontakt hned.“ Tomková vyndala malý poznámkový blok a napsala do něj jméno, adresu a telefonní číslo. „Předpokládám, že budete chtít začít s pátráním tam.“

Detektiv přikývl. „Nejdřív vyslechnu vašeho souseda a pak budu sbírat další stopy. Zkusím zmapovat jeho život před zmizením a zjistím, kde je. Co mu mám říct, když ho najdu?“

Zarazila se, přestala dýchat a dlouhé vteřiny Koba pozorovala s doširoka otevřenýma očima. Tuhle otázku nečekala.

„Řekněte mu, že ho mám ráda a prosím ho, aby za mnou přišel,“ prohlásila.

„A když nebude chtít?“

„Tak budu aspoň vědět, že je naživu a v pořádku. Zkuste ho ale přesvědčit, aby za mnou přišel.“

„Měl nějaký důvod přerušit styky? Stalo se něco v rodině?“

„Nic podstatného, co byste musel vědět.“

„Pro vyřešení případu může být někdy podstatný každý detail.“

Tomková se chvíli přehrabovala v kabelce, až nakonec vytáhla desky a z nich fotografii. Chvíli se na ni dívala a pak ji položila na stůl. Na obrázku byl zachycen mladý muž v červené košili, který se usmíval do objektivu. Byl hladce oholený a vlasy měl ostříhané nakrátko. Působil sebevědomě a spokojeně.

„Tohle je Ondra, můj syn,“ řekla Tomková. „Vezměte si tu fotku a mějte ji pořád u sebe.“

Vstala, zalovila v kabelce a po chvíli vytáhla peněženku. Vyndala z ní dvě pětistícové bankovky a hodila je na stůl. „Tady máte zálohu. Pravidelně mě informujte o průběhu vyšetřování.“

„Spolehněte se.“

Tomková přešla ke dveřím a ještě se na detektiva otočila. Bylo vidět, že je znovu hodně rozrušená. „Doufám, že ho najdete.“

„Udělám pro to všechno.“

Tomková se rozloučila a zamířila pryč. Její podpatky klapaly po chodbě, až úplně zanikly.

Kob zvedl ze stolu fotografii a prohlížel si tvář Ondřeje Tomka. Snažil se z ní vyčíst jeho životní příběh, ale moc se mu to nedařilo. Nezdálo se, že by Ondra trpěl depresemi nebo měl nějaké problémy. Život každého člověka ale vydá nejmíň za milion podobných barevných obrázků a každý může být jiný.

Kob zadal jméno pohřešovaného do internetového vyhledávače a sledoval nabíhající odkazy. Předpokládal, že to paní Tomková už několikrát udělala, ale nechtěl nic podcenit. Udělal si silnou kávu a sepsal si věci, které musí prověřit. Nechtěl čekat do dalšího

dne. V malém bytě v pražských Řepích ho nikdo nečekal, takže se mohl věnovat práci.

Ve vyhledávači se objevilo méně odkazů, než předpokládal. Když postupně vyřadil všechny, které patřily osobám se stejným jménem, zůstaly jen dva. První vedl na stránky gymnázia, kde Ondřej před deseti lety maturoval. Bylo tam několik fotografií z plesu a dalších akcí. Nic zajímavého. Druhý odkaz ho přemístil na Ondřejův profil na Facebooku, kde se zobrazily pouze základní údaje a několik obrázků, protože profil nebyl veřejný.

Poslední dostupný záznam byl z dvacátého srpna 2020, tedy před čtyřmi lety, a jednalo se o fotografii zobrazující Ondřeje s krásnou dívkou s blond vlasy. Jmenovala se Renata Navrátilová a podle statusu byla Ondřejovou přítelkyní. Její profil na Facebooku byl stále aktivní a pravidelně tam přidávala příspěvky. Od srpna 2020 už ale Ondra ani na jednom nebyl. Renata neměla veřejně uvedený žádný kontakt, ale na několika fotkách pózovala s kamarádkami v Codiac baru na Praze 2. Adresa se dala dohledat snadno.

Kob si udělal několik poznámek a chvíli se snažil utříbit si fakta. Zatím se mu nikdy nestalo, že by na internetu našel tak málo informací jako nyní. V dnešní době jsme všichni chyceni v elektronickém světě a není možné z něj uniknout. Vypadalo to ale, že se to Ondrovi nějakým způsobem podařilo. Pátrání bude mnohem obtížnější, než se na první pohled zdálo.